

ANNA LAPSESI PÄÄTTÄÄ MITEN HÄNTÄ KANNUSTETAAN

Palloliiton Helsingin piirin #kannustamua -kampanja on hieno ja tarpeellinen, kuten kaikki hankkeet positiivisen, maltillisen ja järkevän käyttäytymisen lisäämiseksi. Me aikuiset tarvitsemme kampanjoita, jotta osaamme olla kunnolla.

Jokainen jalkapallovanhempi tietää miltä tuntuu seistä kentän reunalla katsomassa, kun oma lapsi pelaa. Jännityksen, ylpeyden ja myötäelämisen pakahduttavat aallot vellovat sisällä, vaikka kuinka tietää että kyseessä on ihan-sama-mikä-peli. Viisas äiti tai isä kannustaa koko joukkuetta ja huutaa ”hyvä”-huutoja vuorotellen jokaiselle. Katse seuraa silti eniten omaa jälkeläistä. Haluamme nähdä lapsemme pelaavan hyvin. Ja mikä omituisinta, kuvittelemme usein, että voimme vaikuttaa siihen.

Kannustaminen on tärkeää, mutta ei lainkaan yksinkertaista. Olen käynyt muiden futisvanhempien kanssa hyvää keskustelua aiheesta. Joukkueenjohtajana olen tietenkin ohjeistanut, että neuvoja ei saa huutaa. Tsemppaus ja kehut riittävät. Pari isää haastoi huumorimielellä minua tarkentamaan missä menee neuvomisen ja tsemppaamisen raja.

Jos huutaa ”sun on, sun on” lapselle, joka pinkoo irtopallon perään vastustaja selässään, niin onko se tsemppausta vai peliin puuttumista? Entä jos huutaa ”mene vaan, mene vaan” pallolliselle junnulle, jolla on yhtäkkiä edessään tyhjä baanaa maalialue kohti? Onko kyseessä ohje vai kannustus? Oikea kysymys lienee kuitenkin, että onko kumpikaan hokemista tarpeellinen.

Lähtökohtaisesti vanhemman tulisi luottaa siihen, että lapsi pärjää kentällä. Valmentaja antaa tarvittavat ohjeet ja sitten lapsi

tekee mitä tekee. Joko noudattaa ohjeita tai jättää noudattamatta ja kaivelee kulmapotkutilanteessa nenäänsä.

Jos vanhemman sisällä alkaa kiehua, kun oma muksu jolkottelee laiskasti, ei osallistu puolustamiseen tai ei syöttele tarpeeksi, niin ongelma on vanhemman, ei lapsen. Jos ei kestä katsoa peliä puuttumatta kentän tapahtumiin, voi lähteä lenkille tai vaikka sopia muiden katsojien kanssa, että jokaisesta väärästä huudosta joutuu maksamaan joukkueen tilille 20 euroa. (Siinä olisi muuten mokaaloja parempi tapa kerätä kassaa. Idea vapaasti käytettävissä.)

Lapsetkin ovat toki erilaisia. Tiedän 10-vuotiaita, jotka kieltävät vanhempiensa tuloon peleihin, koska pelkkä läsnäolo ärsyttää. Joku taas ei välitä yhtään siitä mitä sivurajan toisella puolella tapahtuu. Koska juuri oikean-

”Lapsi pelaa, lapsi päättää. Pelaaja tietää itse millaista kannustusta kaipaa.”

laisen kannustamisen määrittely on haasteellista, äitien ja isien pitäisi antaa lapsensa neuvoa miten toimitaan. Lapsi pelaa, lapsi päättää. Pelaaja tietää itse millaista kannustusta kaipaa.

Minä kävin tämän tärkeän keskustelun poikani kanssa, kun hän oli 9-vuotias ja pelannut futista noin vuoden verran. Olin saanut jättäviä katseita ja kiukkuisia kommentteja siitä, että huusin lapselleni väärä asioita. Osasin kyllä välttää ohjeistamista ja luulin vain tsemppaavani, mutta poika ei tykännyt tavastani puuttua hänen peliinsä. Käytin

KUVA: SEIJA VIRTANEN

muistaakseni juuri noita kuuluisia ”sun on, sun on”, ”mene vaan, mene vaan” -fraaseja.

Käytöksestäni aiheutunut lapsen mielipaha tuntui juuri niin kamalalta, kuin sen kuuluukin tuntua. Yritin selittää, etten tarkoittanut pahaa, mutta poika pysyi kannassaan. Minä tein jotain väärin. Sitten tajusin kysyä sen, mitä olisi pitänyt kysyä jo aikaisemmin – mitä hän toivoo minun tekevän kentän laidalla. En koskaan unohda hänen vastaustaan.

”No musta tuntuu kivalta kun sä hymyilet mulle kun mä pelaan.” 😊

Kirjoittaja on PPJ Laru05:n joukkueenjohtaja ja PPJ Mutsien pelaaja. Kolumni on julkaistu PPJ:n Junnulehdessä, jonka kevätnumerona vapaaehtoisena päätoimittajana Laura toimi.